

[Justitsministeren]

delse med den behandling, der nu skal være i udvalget inden tredje behandling af forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

22) Forespørgsel nr. F 15:

Forespørgsel til socialministeren:

»Hvilke initiativer vil regeringen tage for at sikre en reduktion i overførselsindkomsterne, uden at det økonomisk kommer til at ramme de svageste i vores samfund?«

Af Pia Kjærsgaard (FP) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 19/3 91. Fremme af forespørgslen vedtaget 2/4 91).

Begrundelse

Pia Kjærsgaard (FP):

I 1980 udgjorde de samlede overførselsindkomster i alt ca. 62 mia. kr. Ti år senere, i 1990, er de samlede overførselsindkomster vokset til at udgøre i alt næsten 147 mia. kr.

Normalt siger man, at det offentlige forbrug er vanskeligere at styre end overførselsindkomsterne, men det er altså ikke længere tilfældet i Danmark.

Overførselsindkomsterne har således i løbet af disse ti år haft en realvækst på næsten 30 pct. Specielt udgifterne til tjenestemandspensioner, efterløn, kontanthjælp, boligstøtte og uddannelsesstøtte har haft en meget stærk vækst.

Denne realvækst på næsten 30 pct. i overførselsindkomsterne har fundet sted, samtidig med at staten har haft en enorm gældsætning. Således vil staten formentlig skylde ikke mindre end 520 mia. kr., inden året er omme. Af disse 520 mia. kr. skal staten betale renter på ca. 58 mia. kr. Det svarer til, at hver familie i Danmark betaler 30.000 kr.

Det vil altså sige, at samtidig med at statens renteudgifter vokser, bliver de beløb, staten deler ud til forskellige sociale anliggender, større og større. Verdens næststørste skattetryk, en offentlig sektor i rekordklasse og en statsgæld, der i størrelse kan konkurrere med ulandenes, er altså det, vi må bøde for vores statslige velfærd.

Og hvad har vi så fået ud af denne velfærd? Vi har vel et socialt sikkerhedsnet, der sikrer, at ingen falder igennem. Når man hører om, hvordan de sociale forhold er i Storbritannien og USA, bliver man altid konfronteret med, at dér må de fattige sove under broer, de gamle har ikke råd til at klare sig selv osv., osv.

Sådan nogle forhold kan man jo slet ikke forestille sig i Danmark, for vores statslige velfærd støtter da de svage. Eller gør den? Nej, det gør den faktisk ikke. Skrækhistorierne om de fattige, der lever på gaderne og under broer, og de gamle, der ikke har råd til at klare sig, er i virkeligheden slet ikke ukendte for os i Danmark.

Den 28. februar 1991 oplyste socialministeren, at der i Danmark er ca. 12.000 hjemløse personer. Som folkepensionist har man fantastisk svære vilkår. Hvis man har etableret en privat pensionsopsparing, har formue, fast ejendom eller på anden måde har indtægt, beskæres ens muligheder for forskellige offentlige støtteordninger. Det er lige før, den bedste situation, man i dag som pensionist kan være i, er at være uden private pensionsordninger, være uden formue, være uden fast ejendom og i øvrigt være uden indtægter. Så kan man få sin offentlige pension og diverse andre tilskud, som alle pensionister i øvrigt selv har bidraget til over skattebilletten.

Hvis ikke gamle og personer uden tag over hovedet hjælpes af de enorme og i øvrigt stærkt stigende overførselsindkomster, hvem gør så? Det er der grund til at få svar på, og derfor har Fremskridtspartiet rejst denne forespørgsel.

Besvarelse

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Regeringen har altid haft det som en fast målsætning at arbejde for et samfund, hvor store indkomstoverførsler er unødvendige. Men et samfund med økonomisk selvstændige borgere laves ikke på et øjeblik med smarte løsninger.